

[Erik Eriksen.]

Lovgivningsmagten, der skal gribe ind og fremkomme med et borgerligt Ord til disse Organisationer, som ikke har forstaaet deres Begrænsning, og som bogstaveligt talt har dannet en Stat i Staten og derved dikterer andre og værgeløse Mennesker Betingelser, som de ikke er i Stand til at opfylde.

Det ærede Medlem Hr. Bomholt siger, at han troede, der skulde være Frihed for begge Parter. Ja, det synes jeg ogsaa, men vi maa nu engang holde paa Frihed under Ansvar, og hvis Organisationerne dikterer Arbejdsbetingelserne paa en saadan Maade, at disse unge er spærret ude, er det Lovgivningsmagtens Opgave og Pligt at gribe ind for at beskytte den enkeltes Ret. Derfor siger jeg igen: Den højtærede Minister gentager jo Gang paa Gang, at de unge Mennesker, der her er Tale om, er meget langt fra at være fuldt arbejdsdygtige, og naar det er Tilfældet, saa har disse unge og deres Forældre og paarørende Krav paa, at der ogsaa for denne Kategori af Samfundsborgere aabnes en Mulighed for at naa frem til en Værdiløn, der giver Mulighed for at faa dem ind i det produktive Arbejde.

Jeg gentager her, hvad jeg har sagt ogsaa i Udvalget, at denne Paragrafs Udformning er ikke noget Ultimatum fra vor Side. Den er en udstrakt Haand for at raade Bod paa Skævhederne. Den er et Tilbud om at komme disse ulykkeligt stillede unge til Hjælp ved at knæsette det Princip, der ligger til Grund for Forslaget. Jeg gaar ud fra, at vi er enige om, at Arbejdslejre ikke kan være Idealet. Arbejdslejrene maa blive den Nødhjælp, man griber til, naar alt andet glipper. Vi er da ogsaa enige om, at Maalet maa være at komme Ungdomsarbejdsløsheden til Livs, at faa de unge ind i det producerende Erhvervsliv for der at skabe Værdier ved produktivt Arbejde, Arbejde som igen betyder Beskæftigelse til andre.

Derfor er det min faste Overbevisning, at den Byld paa Samfundslegemet, der hedder Ungdomsarbejdsløshed, i Virkeligheden er saa moden, at den kan klemmes ud, hvis der er Vilje og Mod til det. Men det klares nu engang ikke ved at stikke Hovedet i Busken og saa i øvrigt kun hævde det fra gamle Organisationsledere nedarvede, der maaske var godt og rimeligt i sin Tid, men som jo kan have skiftet Karakter mange Gange siden den Tid og derfor kan være drevet ud i den rene Karikatur. Jeg beklager, at det ikke har været muligt at faa dette Princip lovfæstet. Hvis vi var naaet

frem til det, var vi naaet overmaade langt frem, og saa havde der ogsaa i anderledes Grad været Mulighed for at bekæmpe Ungdomsarbejdsløsheden paa en virkelig effektiv Maade.

Boeck-Hansen: Det ærede Medlem Hr. Rager mente, at jeg i min første Tale havde udtrykt en Undskyldning for vort Standpunkt. Hvis virkelig det ærede Medlem mener, at man bør undskylde, at man er enig med Regeringen, maatte det ærede Medlems hele Virken være en stor Undskyldning. Men det var nu ikke tænkt som en Undskyldning, men nærmere som en Forklaring paa den Opfattelse, vi er kommet til gennem Udvalgsarbejdet. Og jeg har levet i den Opfattelse, at man burde forklare dette høje Ting, hvorfor man havde faaet netop det Standpunkt gennem Udvalgsarbejde. Nogle Mennesker lider af den Vrangforestilling, at man bare kan fortælle, hvad der er sagt i Udvalget. En saadan Opfattelse har jeg ikke; jeg vil erkende, at ud fra den kommer man lettere over det, men slet saa tiltalende forekommer den mig ikke at være.

Naar jeg gerne vil give en Forklaring, synes jeg, det kunde være berettiget, bl. a. fordi det ærede Medlem Hr. Rager har opfattet vor Udtalelse i Bemærkningerne om at lægge Værnepligten over paa de unges Skuldre, saaledes, at man derved vilde berøve Erhvervene, derunder Landbruget, hele Ungdommen. Jeg har villet forklare, at Rekruttiden normalt er ca. 1/2 Aar, og eftersom der er 4 Aargange fra det 18de til det 22de Aar, kan man regne ud, at med en halv Aargang er det kun en Ottendedel af Danmarks vaabenføre Ungdom, som der vilde blive lagt Beslag paa. Altsaa, syv Ottendedele vilde altid staa til Raadighed. Derfor kan man ikke med Rette sige, at der vilde blive lagt Beslag paa den hele Ungdom.

Jeg vilde ogsaa synes, at en Forklaring var heldig, naar jeg bagefter hørte det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen sige, at disse Tanker om almindelig Værnepligt var nye, og at der ikke stod noget om dem i Betænkningen. Jeg beder da det ærede Medlem læse lidt omhyggeligere, saa vil han se, at vi skriver — jeg maa maaske have Lov til at citere et Par Linier —, at vi vilde mene,

„at det vilde være langt simplere, billigere og bedre at bekæmpe Lediggangen blandt de unge paa den Maade, at man lagde Værnepligten paa alle de unge vaabendygtige Mænds Skuldre“.

Hvis det ærede Medlem var kommet saa langt i Betænkningen, vilde hans Bemær-